

[Baunsgaard.]

ling i stedet for dom. Det er jeg enig med den højtærede minister i, og det er mig stadig ubegribeligt, at de to store parter på arbejdsmarkedet ikke kan indse, at de vil gavne også sig selv ved at tage den frivillige voldgiftsordning.

Jeg synes, bankfunktionærerne har vist vejen ved den frivillige voldgift, og når det ærede medlem hr. Carl P. Jensen siger, at man ingen erfaringer har, vil jeg dog råde det ærede medlem til at begrænse udtalelsen til, at man ikke har mange erfaringer. Man har nemlig erfaring fra overenskomstforhandlingerne i 1956, hvor det lykkedes bankfunktionærerne, efter at de havde gennemført en frivillig voldgiftsordning, at gennemføre lønforhandlingerne uden at gøre brug af voldgift. Man ser altså, at selve det at have en voldgiftsordning ikke mindsker mulighederne for at nå et resultat gennem forhandling, og det kan jeg ikke forstå organisationerne ikke kan se. Der er et gammelt udtryk, som jeg føler trang til at anføre her, nu hvor organisationerne er på vej: lad i fred Guds fugle, mens de skifter ham. Jeg håber, organisationerne kommer længere, men jeg siger også, at man må jo kende sit ansvar.

Jeg tilslutter mig meget gerne, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen vil have forstået, det ærede medlems anbefaling af bankfunktionærernes voldgiftsordning, men når det ærede medlem nu føler trang til at citere bankfunktionærernes formand, hvorfor citerede det ærede medlem så ikke, at denne i den samme særudtalelse udtrykkeligt siger, at det for ham er vigtigt, at indgreb fra regeringen og folketetinget undgås? Han kan altså ikke være enig med det ærede medlem i, at statsministeren skal gribe ind på et tidspunkt, hvor det endnu ikke er bydende nødvendigt.

Når det ærede medlem hr. Poul Sørensen nu anklager økonomiministeren for, at det radikale venstre her svigter en livssag, så forstår jeg ikke, hvorfor han har så travlt med at få noget slået fast, som han dog ikke er i stand til at slå fast, nemlig hvad der er det radikale venstres livssag. Jeg ved ikke, om det er, fordi han ingen livssag har selv. Jeg har fornemmelsen af, at noget sådant må være tilfældet, når han har et kompleks

med hensyn til at udtale sig om noget, som han ikke har konstateret endnu.

Til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen vil jeg gøre nogle bemærkninger angående ytringsfriheden. Det ærede medlem sagde, at spørgsmålet om strejker var mere livsvigtigt for bladhusene end for ytringsfriheden, at vi talte så meget om ytringsfriheden. Når det ærede medlem mener, at vi har andre midler til at sikre ytringsfriheden, vil jeg dog spørge, om det er fiaskoen med radioudsendelserne i 1956, det ærede medlem ønsker gentaget.

Når man taler om, at det er for at sikre bladhusene, så vil jeg sige, at der findes jo nok bladhus, som det ærede medlem og hans parti ikke forstår at vi andre har livsvigtig interesse i at sikre, nemlig de små blade ude i landet. Hvis man byder dem sådanne vilkår, at de ikke kan genopstå efter en eventuel konflikt, tror jeg, selv det ærede medlem ville få meget svært ved at sikre ytringsfriheden fremover på en virkelig effektiv måde.

Når det ærede medlem hr. Thisted Knudsen svarer mig, at det er rigtigt, at han ikke har anført, hvad der skulle ske, efter at statsministeren har grebet ind, men at det så må være op til statsmagten, vil jeg spørge, om jeg virkelig skal tage det for alvor, at det ærede medlem mener, at statsministeren skal gribe ind på det tidspunkt, når begge parter er gået ind for en ordning, som giver mulighed for, at forligsinstitutionen skulle kunne udskyde sin indgriben i 14 dage. „Lad statsministeren gribe ind, så er det op til statsmagten!“ — skønt parterne ikke selv føler, at forhandlingsmulighederne er udtømt. Det ærede medlem gør sig med en sådan udtalelse til talsmand for, at dette høje ting skal fastsætte løn- og arbejdsvilkår, inden parterne selv er færdige. Jeg vil gerne sige til den højtærede økonomiminister, at det sandsynligvis bliver nødvendigt for ham at fortsætte produktionen af det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, for han har tilsyneladende ikke rigtig forstået tanken med voldgift, har åbenbart ikke forstået, at det, det radikale venstre netop ønsker knæsat, er, at voldgift først træder ind i billedet den dag, da alle forhandlingsmuligheder er udtømt. Det radikale venstre har aldrig ønsket, at man